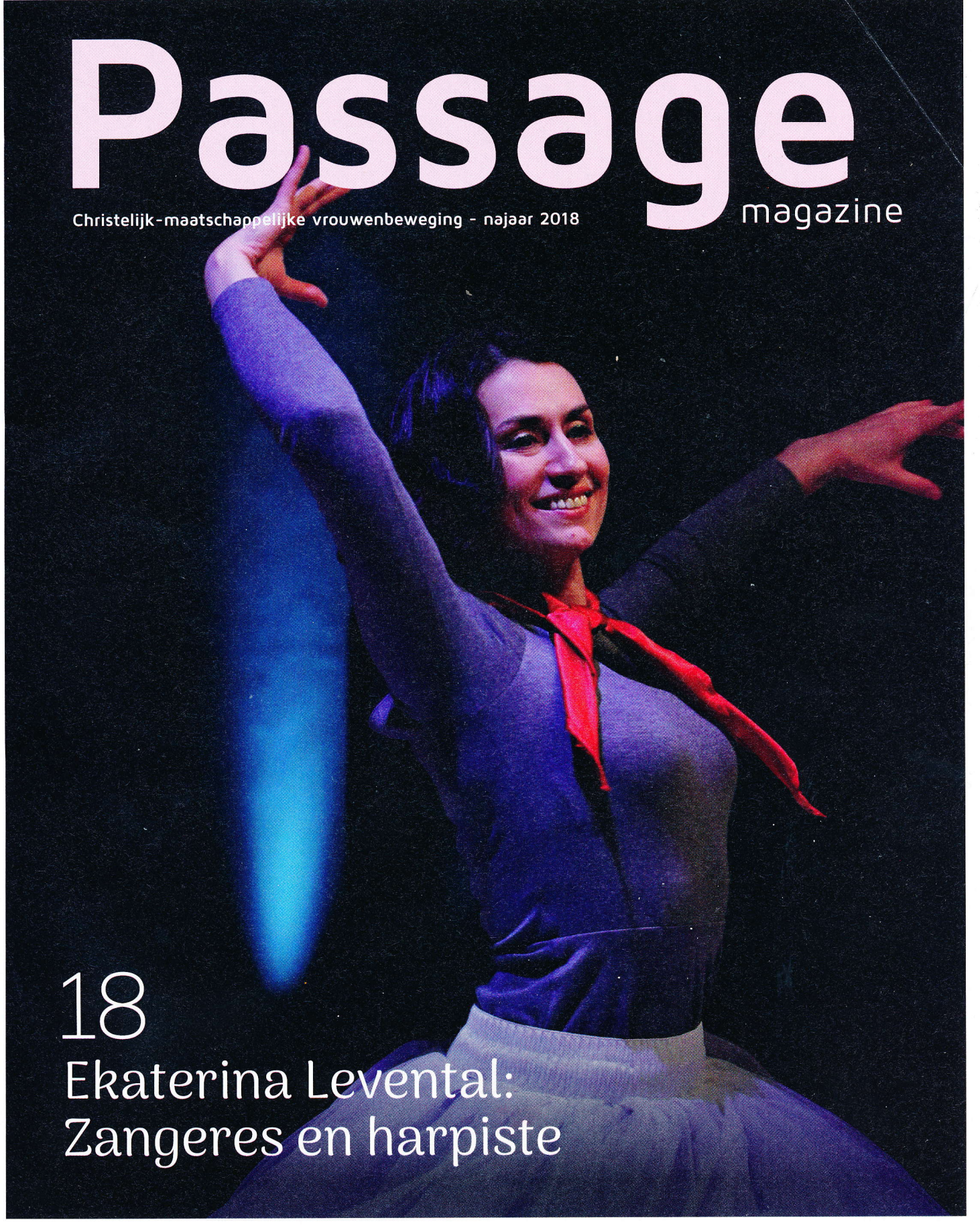

Passage

Christelijk-maatschappelijke vrouwenbeweging - najaar 2018

magazine

18
Ekaterina Levental:
Zangeres en harpiste

Beeld Eric Brinkhorst

Zangeres en harpiste Ekaterina Levental: 'De angst voorbij...'

In een meeslepende solo muziektheatervoorstelling zingt en vertelt Ekaterina Levental, zichzelf begeleidend op de harp, over haar afkomst en hoe die bepalend was voor haar vlucht. Hoe ze haar kracht heeft hervonden in het verwezenlijken van haar droom: het theater. Een portret van een sterke, talentvolle vrouw.

Tekst: Anne Marie Kouwenhoven

Ekaterina, je bent een succesvol zangeres en harpiste, zingt in meerdere talen en maakt je eigen theatervoorstellingen. Waar kom je vandaan en waarom ben je gevlucht?

Ik ben geboren in Tasjkent in Oezbekistan, een republiek van de voormalige Sovjet Unie, als enige dochter uit joodse ouders. Mijn ouders scheidden toen ik twee jaar oud was. Mijn moeder hertrouwde met Ivanov, mijn stiefvader, die geen druppel joods bloed had. De politieke situatie in Oezbekistan was door het uiteenvallen van de Sovjet Unie in de jaren negentig van de vorige eeuw zeer onrustig. Er was gebrek aan eerste levensbehoeften, waardoor etnische groepen tegenover elkaar kwamen te staan en het antisemitisme de kop opstak. Mijn stiefvader was een groot zionist. Na het openzetten van de grens vertrok ons gezin begin jaren negentig naar Israël. We belandden in de Golfoorlog. Mijn eerste impressie van het land was hoe je een gasmasker moest opzetten en antigif moest toedienen bij een gifgasaanval. Een behoorlijk traumatische ervaring voor een 13-jarig meisje. Ook in Israël werden we gediscrimineerd, want

door het gemengde huwelijk van mijn ouders waren we allemaal Ivanovs. Mijn jongere broertjes zagen er niet bepaald joods uit. We werden gezien als profiteurs en opportunisten. Bij de kibboets werden we geweigerd. Mijn ouders waren kansloos op de arbeidsmarkt. Mijn stiefvader die fluitist was, had geen ander perspectief dan vuilnisman en mijn moeder kon als pianiste helemaal nergens terecht.

Hoe en wanneer besloten jullie naar Nederland te gaan?

We zijn veel geld kwijt geraakt, omdat we in handen zijn gevallen van mensensmokkelaars die ons met valse informatie een burgerschap in een ander land beloofden. Schrijnend detail is dat het geld van mijn oma kwam die een bijlage uit een Duits fonds had gekregen voor haar heldendaden tijdens de oorlog. Uiteindelijk hebben we in 1993 in Nederland asiel aangevraagd en met veel moeite op humanitaire gronden gekregen. We kregen een huis in Haaksbergen. Eindelijk voelden wij ons veilig.

Muziek en theater zijn belangrijk in jouw leven. Hoe is jouw carrière verlopen?

In Oezbekistan speelde ik al harp. Mijn liefde voor het podium is ontstaan toen ik als kind in de orkestbak zat waar mijn vader speelde in het opera- en ballettheater. Ik heb harp gestudeerd aan de conservatoria van Enschede, Detmold, Rotterdam en Lyon en zang aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Ik heb veel te danken aan het UAF, een stichting die vluchtelingen ondersteunt bij hun studie. Als harpiste verliep mijn carrière succesvol, echter mijn passie ligt in het drama en de communicatie met het publiek.

Je trad op in Podium Witteman, wat voor voorstellingen maak je?

Het is aan luisteraars te danken dat ik uitgenodigd ben voor Podium Witteman, want het is niet makkelijk om aandacht te krijgen voor het werk dat wij doen. De voorstellingen 'De Weg' en 'De Grens' zijn een pleidooi voor medemenselijkheid. 'De Weg' gaat over mijn vlucht als tiener uit Oezbekistan, waarin het gaat om verlies, afwijzing en hoop. 'De Grens' is het vervolg op 'De Weg', over mijn zoektocht naar een nieuwe identiteit in Nederland. Met mijn verhaal wil ik mensen uitnodigen na te denken dat vluchtelingen mensen zijn. De eigen voorstellingen worden gemaakt door mijn partner Chris Koolmees (regisseur) en mij. Momenteel werken wij aan nieuwe voorstellingen van een ander genre. Onze uitdaging is om met een klein theatergezelschap voorstellingen te maken die sociale misstanden aankaart voor een publiek dat normaal gezien niet zo snel naar het theater gaat.

Wat is je reactie op het Manifest Vrouwen Vluchtelingen Veiligheid dat in maart namens vijf vrouwenorganisaties is aangeboden, waaronder Passage?

Mijn verhaal dateert van bijna 25 jaar geleden, maar ook toen was de veiligheid van vrouwen in de vluchtelingenopvang niet gewaarborgd. Als vluchteling ben je afhankelijk en leef je in (te)

veel onzekerheid. Een vrouw is kwetsbaarder dan een man in een opvang. Dat daar seksueel wordt geïntimideerd en foute dingen gebeuren is duidelijk. Vrouwen zouden beschermd moeten worden door bijvoorbeeld een landelijk meldpunt of een vertrouwenspersoon, waar zij met hun klachten naar buiten durven komen.

Tot slot: Wat kun jij andere vrouwen meegeven om hun doel te bereiken?

Blijf dromen! Tijdens en na mijn wanhopige tijd als vluchteling heb ik geleerd en ervaren dat dromen je kunnen helpen je angsten te overwinnen en verder te groeien.

Wil je ook een voorstelling bijwonen of Ekaterina boeken voor een voorstelling in een kerk of gebouw bij jou in de buurt?

Kijk op <http://ekaterina.nl/> of neem contact met haar op: ekaterinalevental@hotmail.com

Beeld Eric Brinkhorst